

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: L. O., narozený X
bytem X
zastoupený daňově poradenskou společností UNTAX, s.r.o.
sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Ústecký kraj
sídlem Velká Hradební 61, 400 21 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. 12918/25/2501-50521-507041,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2025, č. j. 12918/25/2501-50521-507041, jímž byla podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta jeho námitka ze dne 27. 12. 2024 (doplněná dne 31. 12. 2024) proti vyrozumění o úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 ze dne 25. 11. 2024, č. j. 1962190/24/2501-50521-507041, a proti vyrozumění o úroku z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2020 ze dne 25.11.2024, č. j. 1962201/24/2501-50521-507041. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve stručně popsal dosavadní průběh projednávané věci. Následně uvedl, že je v daném případě meritem sporu obsah jeho podání, které zaslal žalovanému dne 31. 12. 2024 s předmětem nadepsaným jako „*Identifikace plateb doměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020*“. Žalovaný pak na základě § 8 odst. 3 a § 70 odst. 2 daňového řádu obsah této písemnosti v rámci napadeného rozhodnutí vyhodnotil jako doplnění námitky žalobce ze dne 27. 12. 2024. S tímto hodnocením obsahu podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 však žalobce nesouhlasil. Podle žalobce totiž z odkazovaného podání nijak nevyplývá, že by v něm žalobce jakkoliv argumentoval ve prospěch tvrzení o nezákonnosti úroků z prodlení, proti kterým směřovala jeho námitka ze dne 27. 12. 2024. Na otázku zákonnosti těchto úroků si žalobce nemohl utvořit vlastní právní názor, neboť mu k tomu chyběly nezbytné informace. Proto za dané situace žalobce ani nebyl schopen případnou nezákonnost těchto úroků v daňovém řízení kvalifikovaně namítat. Sám žalovaný přitom poskytl žalobci informace, které se navzájem popíraly – zatímco dne 11. 11. 2024 žalobce obdržel od žalovaného sestavu z evidence daní, podle které daňové doměrky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 a 2020 měly být žalobcem uhrazeny, následně dne 25. 11. 2024 žalovaný pod č. j. 1893450/24/2501-50521-507041 vydal přípis, podle kterého tomu tak být nemělo. Proto se žalobce s odkazem na zásadu součinnosti zakotvenou v § 6 odst. 2 daňového řádu dne 31. 12. 2024 obrátil na žalovaného s podáním, jehož skutečným obsahem byla žádost o poskytnutí informací či vysvětlení nezbytně potřebných k tomu, aby si žalobce mohl učinit kvalifikovaný názor na zákonnost předmětných úroků z prodlení sdělených žalobci, a případně doplnit námitku ze dne 27. 12. 2024. Žalovaný tudíž zkrátil práva žalobce tím, že žalobou napadené rozhodnutí vydal účelově, veden snahou znemožnit případnou kvalifikovanou obranu žalobce v daňovém řízení proti úrokům z prodlení.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud odmítl, popř. jako nedůvodnou zamítl. Úvodem vyjádření přitom obsáhle popsal dosavadní průběh souvisejících daňových řízení a zrekapituloval též žalobcem uplatněné žalobní námitky. Poté uvedl, že dne 27. 12. 2024 od žalobce obdržel námitku při placení daní. Žalobce v tomto podání konstatoval, že podává v souladu s § 251a odst. 4 daňového řádu dle § 159 daňového řádu námitku proti úkonu správce daně v souvislosti s vyrozuměním o úroku z prodlení ze dne 25. 11. 2024. Žalovaný tedy dané podání žalobce vyhodnotil jako námitku podle § 159 daňového řádu, které chyběly náležitosti. V řízení o námitce se obdobně použije § 112 daňového řádu, což znamená, že v případě chybějících náležitostí námitky, jež jsou vadou, která brání řádnému projednání, vyzve správce daně podatele k jejich doplnění. Dříve než žalovaný takovou výzvu vydal, učinil žalobce dne 31. 12. 2024 podání, nazvané jako „*Identifikace plateb doměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020*“, které žalovaný posoudil jako doplnění podané námitky.
4. K tomu žalovaný dodal, že žalobci byla na základě jeho dřívější žádosti dne 25. 11. 2024 zaslána vyrozumění o úrocích a současně i písemnost nazvaná „*Reakce na žádost o zaslání*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyrozumění o úroku z prodlení“. Touto písemností žalovaný žalobci vysvětlil důvody, proč dosud požadovaná vyrozumění o úrocích neobdržel. Tímto důvodem byla skutečnost, že doměřené daňové povinnosti za rok 2019 a 2020 nebyly k datu podání žádosti zcela uhrazeny. Žalovaný také zmínil, že odkazovaná vyrozumění vydal s tím, že úrok z prodlení byl žalovaným spočítán pouze do 21. 11. 2024. K sestavě označené jako „*Výpis obrátov. vět pro daný ODU*“, kterou žalobce obdržel dne 11. 11. 2024, žalovaný uvedl, že tuto sestavu žalobce obdržel od úřední osoby v rámci jednání u žalovaného ohledně výše nedoplatku na dani z příjmů, kdy mu bylo umožněno nahlédnout do evidence daně z příjmů fyzických osob dle § 149 daňového řádu.

5. Žalovaný dále popsal, že se na osobním daňovém účtu na debetní straně evidují předpisy a odpisy daní a na kreditní straně platby a vratky daní. U každé z dobrovolných plateb přitom úřední osoba uvedla, co žalobce hradil. Součástí sestavy pak bylo konstatování, k čemu správce daně určitou platbu dle daňového řádu přiřadil (§ 152 daňového řádu). Žalovaný též popsal, že náhradní lhůta splatnosti doměřených daňových povinností roku 2019 a 2020, a tedy i předpis těchto daňových povinností do evidence daní na osobní daňový účet žalobce nastala v souladu s § 139 odst. 3 daňového řádu až dne 20. 8. 2024. Na osobním daňovém účtu ke dni 7. 8. 2024, tj. k datu, kdy žalobce uhradil částky 31 440 Kč a 74 820 Kč, evidoval správce daně nedoplatek na příslušenství daně, resp. úrok z prodlení vztahující se k doměřené dani za rok 2018, ve výši 144 570 Kč. Z důvodu, že náhradní splatnost doměřených daňových povinností roku 2019 a 2020 (tj. 20. 8. 2024) nastala až po splatnosti úroku z prodlení za rok 2018 (tj. 1. 7. 2024), byly nadepsané platby žalobce ze dne 7. 8. 2024 žalovaným použity právě na úhradu úroku z prodlení za rok 2018 dle § 152 daňového řádu (viz také tvrzení uvedené úřední osobou ve výše odkazovaném výpisu obrátových vět). Správce daně tedy neshledal rozpor mezi vyjádřením ze dne 25. 11. 2024 a poukazovanou sestavou, kterou žalobce obdržel od úřední osoby, přičemž daný závěr uvedl v rozhodnutí o námitce, a to včetně vyjádření k platbám ze dne 7. 8. 2024 a zdůvodnění uvedeného postupu, jak požadoval žalobce v podání ze dne 31. 12. 2024.
6. Následně žalovaný popsal, že žalobce dne 27. 12. 2024 podal námitku při placení daní a dne 31. 12. 2024 podání, které bylo žalovaným vyhodnoceno jako doplnění této námitky. V této době již měl žalobce dle žalovaného veškeré informace o použití částek 31 440 Kč a 74 820 Kč zaplacených v hotovosti, a to z osobního jednání u správce daně. Vše bylo žalobci vysvětleno také v reakci na žádost o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 25. 11. 2024. Obsah podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 tak dle žalovaného nebylo možno posoudit jinak než jako nesouhlas s úkony žalovaného. Žalovaný proto i vzhledem k časové souvislosti s podanou námitkou, která byla z důvodu chybějících náležitostí neprojednatelná, shledal podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 podle jeho obsahu v souladu s § 70 odst. 2 daňového řádu jako doplnění námitky. Žalovaný tudíž odmítl tvrzení žalobce, že z jeho strany došlo k účelové snaze znemožnit mu kvalifikovanou obranu v daňovém řízení, které se týkalo úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020.
7. Závěrem žalovaný popsal, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o námitce proti vyrozumění o úroku z prodlení. K tomu odkázal na § 251a odst. 3 a § 153 odst. 3 daňového řádu, jakož i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 128/2022, jímž bylo posouzeno rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o nedoplatku dle § 153 odst. 3 daňového řádu, přičemž v něm bylo konstatováno, že takové vyrozumění nezasahuje do práv daňového subjektu, takže se nejedná o rozhodnutí dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný tak zmínil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyrozumění o úrocích z prodlení dle § 251a daňového řádu (i vzhledem k odkazu na § 153 odst. 3 daňového řádu) stejně jako vyrozumění dle § 153 odst. 3 daňového řádu nezasahuje do práv daňového subjektu, protože je pouze informací o stavu evidence daní.

Replika žalobce

8. V podané replice žalobce nejprve uvedl, že vyrozumění o předpisu úroku z prodlení lze přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí o námitkách podle § 159 daňového řádu podaných proti tomuto vyrozumění (srov. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 8. 2022, č. j. 141 Af 14/2022-14). Dále konstatoval, že ze skutečnosti, že úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, nutně nevyplývá, že vyrozuměním musí být tento úrok vyčíslen a sdělen správně – tj. v zákonné výši. Přitom vymáháním nesprávně vyčísleného úroku obecně dochází ke zkrácení práva daňového subjektu vlastnit majetek. Na vyrozumění o úroku z prodlení tak dle žalobce nelze nahlížet jako na pouhou informaci o stavu evidence daní (tedy pro daňový subjekt užitečnou toliko k tomu, aby věděl, v jaké výši má úrok uhradit). Naopak, daňový subjekt musí mít možnost se proti výši úroku z prodlení bránit, a to ještě před jeho případným vymáháním.
9. Žalobce také připomněl, že podstatou jeho žalobní argumentace je tvrzení, že žalovaný chybně posoudil obsah žalobcova podání ze dne 31. 12. 2024. Tím se žalovaný vyhnul tomu, aby se před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí musel vypořádat s požadavkem formulovaným žalobcem v dotčeném podání, tzn. aby žalobci sdělil, jak naložil s jeho hotovostními platbami provedenými dne 7. 8. 2024 v částkách 31 440 Kč a 74 820 Kč, a tento svůj postup též odůvodnil. Přitom zřejmým důvodem předmětného požadavku žalobce byla skutečnost, že žalovaný v této věci žalobci podal dvě vzájemně si odporující vyjádření. Nejprve totiž dne 11. 11. 2024 žalovaný poskytnul žalobci výpis z evidence daní, podle kterého byly částky uhrazené v hotovosti žalobcem ve výši 31 440 Kč a 74 820 Kč použity jako platba doměřené daně 2019 a 2020, následně ovšem dne 25. 11. 2024 žalovaný vydal přípis s tvrzením, že daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020 nebyly dosud uhrazeny. Žalobce se proto domnívá, že mu byly úroky z prodlení nadepsanými vyrozuměními sděleny v nesprávné výši a žalovaný poté účelově vydal žalobou napadené rozhodnutí. Podle žalobce též není pravdou, že by byla vyvstálá situace žalovaným vysvětlena. Závěrem žalobce uvedl, že měl-li žalovaný za to, že jím podaná námitka není projednatelná, potom měl povinnost na základě § 74 odst. 1 daňového řádu žalobce k odstranění vad námítky vyzvat.

Doplnění žaloby

10. Dne 6. 8. 2025 žalobce doplnil žalobu podanou již dne 27. 3. 2025, přičemž v tomto doplnění úvodem zrekapituloval podstatu projednávané věci. Následně poukázal na to, že žalovaný v namítaném případě postupoval nejen nezákonně, ale i v rozporu s jeho stávající praxí. V řízeních o dalších námitkách podaných žalobcem dle § 159 daňového řádu ze dne 16. 4. 2025 a 5. 5. 2025 totiž žalobce uvedl, že tu kterou námitku doplní teprve po obdržení požadovaných údajů, a žalovaný pak ve všech odkazovaných případech dosud nerozhodl, jako v žalobou napadené věci, ale dle § 159 odst. 4 a § 112 odst. 2 daňového řádu vydal výzvy k doplnění náležitostí těchto námítek. Rozhodování žalovaného proto žalobce označil za svévolné.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
12. Úvodem soud v souvislosti s návrhem žalovaného na odmítnutí předmětné žaloby z důvodu, že vyrozumění o úrocích z prodlení dle § 251a daňového řádu nezasahuje do práv žalobce, neboť je pouze informací o stavu evidence daní, připomíná, že podanou žalobou bylo napadeno rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 159 odst. 3 daňového řádu zamítnuta námitka žalobce proti vyrozumění o úroku z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020. K tomu je případným poukázat na právní větu plynoucí z rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 8. 2022, č. j. 141 Af 14/2022-14, která byla publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 4400/2022: „*Vyrozumění o předpisu úroku z prodlení podle § 251a odst. 3 daňového řádu není rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Vyrozumění o předpisu úroku z prodlení lze přezkoumat na základě žaloby proti rozhodnutí o námitkách podle § 159 daňového řádu podaných proti tomuto vyrozumění.*“ V nadepsaném rozsudku se zdejší soud rovněž zabýval právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 128/2022-37, přičemž konstatoval, že „*je třeba rozlišovat vyrozumění o nedoplatku na dani (§ 153 odst. 3 daňového řádu) a vyrozumění o předpisu úroku z prodlení. O dani jako takové totiž muselo být před vydáním vyrozumění pravomocně rozhodnuto (dodatečným) platebním výměrem, proti němuž lze podat odvolání, a dosáhnout tak vydání rozhodnutí samostatně přezkoumatelného ve správním soudnictví, zatímco před vydáním vyrozumění o předpisu úroku z prodlení vůbec o tomto úroku nemuselo být rozhodnuto. Soud je proto přesvědčen, že je namístě umožnit soudní přezkum vyrozumění o předpisu úroku z prodlení podle § 251a odst. 3 daňového řádu, a to na základě žaloby proti rozhodnutí o námitkách podle § 159 daňového řádu podaných proti tomuto vyrozumění.*“ Od shora citovaných závěrů poté neměl zdejší soud v projednávaném případě jakéhokoliv důvodu se odchýlit (srov. např. i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2025, č. j. 57 Af 7/2024-157). Podaná žaloba přitom nesměřovala proti samotnému vyrozumění o předpisu úroku z prodlení podle § 251a odst. 3 daňového řádu, ale právě proti rozhodnutí o námitce žalobce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto vyrozumění – tj. rozhodnutí správce daně, které lze napadnout správní žalobou (srov. Rozehnal, T.: *Daňový řád: Praktický komentář*, Systém ASPI. Wolters Kluwer, k § 252). Soud tudíž návrhu žalovaného na odmítnutí předmětné žaloby nepřisvědčil.
13. Napadené rozhodnutí tak soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Podáním ze dne 23. 10. 2024 žalobce požádal správce daně o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob podle § 259 daňového řádu (konkrétně penále) s tím, že žalobce doměřenou daň za zdaňovací období roku 2019 a 2020 ve výši 74 820 Kč a 31 440 Kč správci daně uhradil dne 7. 8. 2024 v hotovosti.
16. Dne 14. 11. 2024 pak žalobce požádal správce daně „o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení vztahujících se k dani z příjmů fyzických osob“ za zdaňovací období roku 2019 a 2020. K tomu uvedl, že byl vymáhacím oddělením správce daně kontaktován s požadavkem na úhradu nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob s tím, že větší část nedoplatku je tvořena úrokem vztahujícím se k doměřené dani z příjmů fyzických osob.
17. Na základě nadepsané žádosti správce daně žalobci zaslal „Reakci na žádost o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení“ ze dne 25. 11. 2024, ve které popsal, že „vzhledem k tomu, že daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020 nebyly dosud uhrazeny (daňová povinnost za rok 2019 je uhrazena pouze částečně, resp. z částky 74 820 Kč bylo uhrazeno pouze 21 252 Kč; a daňová povinnost za rok 2020 ve výši 31 440 Kč není uhrazena vůbec), bylo správcem daně daňovému subjektu v souladu s § 251a odst. 3 daňového řádu zasláno pouze vyrozumění o úroku z prodlení týkající se uhrazené daňové povinnosti za rok 2018 evidované pod č. j. 1716292/24/2501–50521–507041. Toto vyrozumění ze dne 23. 9. 2024, bylo doručeno žalobci dne 3. 10. 2024. Na základě podané žádosti o zaslání vyrozumění o úroku na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020 správce daně provedl průběžné úročení neuhrazených daňových povinností k datu 21. 11. 2024.“ Současně správce daně dne 25. 11. 2024 žalobci vydal vyrozumění o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 (č. j. 1962190/24/2501-50521-507041) a za rok 2020 (1962201/24/2501-50521-507041). V nadepsaných vyrozuměních přitom konstatoval, že žalobce vyrozumívá o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností vznikajících dle § 252 daňového řádu, přičemž se jedná o předpis do evidence na osobní daňový účet (výpočet) k datu 21. 11. 2024, neboť jde o úročení neuhrazených daňových povinností do uvedeného data.
18. Ve správním spisu je dále obsaženo rozhodnutí správce daně ze dne 6. 12. 2024, č. j. 2014286/24/2501-50521-507041, jímž bylo zastaveno řízení o již shora odkazované žádosti žalobce ze dne 23. 10. 2024 o prominutí příslušenství daně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že důvodem pro zastavení daného řízení byla skutečnost, že dle § 259a odst. 1 daňového řádu je daňový subjekt oprávněn požádat správce daně o prominutí části penále, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož doměření povinnost uhradit penále vznikla. Jelikož daňová povinnost roku 2019 byla uhrazena pouze částečně a daňová povinnost roku 2020 nebyla uhrazena vůbec, nebyla tato zákonná podmínka dle správce daně naplněna. Zároveň zde správce daně vyložil, že platby ze dne 7. 8. 2024, které žalobce dobrovolně uhradil na daň z příjmů (tj. platby poukazované v podané žádosti), byly použity v souladu s § 152 daňového řádu na úhradu úroků z prodlení za rok 2018, neboť lhůta splatnosti doměřených daňových povinností pro zdaňovací období 2019 a 2020 nastala v souladu s § 139 odstavec 3 daňového řádu až dne 20. 8. 2024, přičemž úrok z prodlení vzniká dle § 252 odst. 2 daňového řádu od čtvrtého dne následujícího po původním dni splatnosti daně do dne její platby, přičemž stanovení náhradního dne splatnosti denně nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení. Úrok z prodlení je dle § 252 odst. 5 daňového řádu splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik.
19. Dne 27. 12. 2024 byla ke správci daně podána (blanketní) námitka žalobce proti úkonu správce daně při placení daní dle § 159 odst. 1 ve spojení s § 251a odst. 4 daňového řádu, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v souvislosti s vyrozuměním žalobce o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020.

20. Následně dne 31. 12. 2024 žalobce zaslal správci daně podání nadepsané jako „*Identifikace plateb doměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020*“, v němž předně zrekapituloval, že dne 14. 11. 2024 požádal správce daně o zaslání vyrozumění o úrocích z prodlení vztahujících se k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020. Doplnil též, že mu správce daně dne 25. 11. 2024 sdělil, že daňové povinnosti na dani z příjmu fyzických osob za roky 2019 a 2020 nebyly dosud uhrazeny, přičemž bylo žalobci doručeno i vyrozumění o úrocích z prodlení pro roky 2019 a 2020. Dle žalobce pak bylo odkazované sdělení správce daně v rozporu s obsahem sestavy označené jako „*Výpis obrátov. vět pro daný ÓDÚ*“, kterou žalobce obdržel dne 11. 11. 2024 od úřední osoby správce daně. Z této sestavy je totiž dle žalobce patrné, že částky 74 820 Kč a 31 440 Kč byly evidovány jako platby doměřené daně pro roky 2019 a 2020. Tato skutečnost tak podle názoru žalobce vzbuzovala pochybnosti stran správnosti závěrů správce daně a jeho postupu. Žalobce současně požádal o odůvodnění toho, jak bylo naloženo s hotovostními platbami, které učinil dne 7. 8. 2024 v částkách 74 820 Kč a 31 440 Kč.
21. Žalovaný poté dne 24. 1. 2025 vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla zamítnuta námitka žalobce ze dne 27. 12. 2024 proti vyrozuměním o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020, která byla dle hodnocení žalovaného doplněna o zákonné náležitosti podáním žalobce ze dne 31. 12. 2024. Žalovaný přitom v daném rozhodnutí o námitce úvodem popsal dosavadní průběh věci, přičemž uplatněná námitková tvrzení žalobce shrnul tak, že žalobce rozporuje závěr správce daně o tom, že nedošlo k úhradě doměřené daně z příjmů fyzických osob za rok 2019 v částce 74 820 Kč a za rok 2020 ve výši 31 440 Kč, neboť je toto hodnocení správce daně dle názoru žalobce v rozporu s obsahem sestavy předložené úřední osobou správce daně dne 11. 11. 2024. Žalobce proto požádal o zdůvodnění, proč nebyly platby ze dne 7. 8. 2024 v částce 31 440 Kč a 74 820 Kč použity na úhradu daňových povinností roku 2019 a 2020. K tomu žalovaný vyložil, že výpis obrátových vět na dani z příjmů fyzických osob žalobce obdržel od úřední osoby v rámci jednání ohledně výše nedoplatku na dani z příjmů. Žalobci tak bylo umožněno nahlédnout do evidence daně z příjmů fyzických osob dle § 149 daňového řádu, ve které správce daně na debetní straně osobního daňového účtu eviduje předpisy a odpisy daní a na kreditní straně osobního daňového účtu platby a vratky daní (§ 150 daňového řádu). Kreditní strana osobního daňového účtu byla na daném výpisu zvýrazněna, přičemž u každé z dobrovolných plateb (tj. zúčtovací symbol 11) dle žalovaného úřední osoba zmínila, na co žalobce hradil. Pod vlastním výpisem obrátových vět však bylo zároveň popsáno, k čemu správce daně tu kterou platbu žalobce v souladu s daňovým řádem přiřadil, neboť při určení pořadí úhrady daně postupuje správce daně dle § 152 daňového řádu. Dále žalovaný vyložil, že náhradní lhůta splatnosti doměřených daňových povinností za roky 2019 a 2020, a tedy i předpis těchto daňových povinností do evidence daní na osobní daňový účet žalobce, nastala podle § 139 odst. 3 daňového řádu až dne 20. 8. 2024 (tj. 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 8. 2024, č. j. 23113/24/5200-10422-713023). Na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 7. 8. 2024, tedy k datu, kdy daňový subjekt uhradil částky 31 440 Kč a 74 820 Kč, správce daně evidoval pouze nedoplatek na příslušenství daně, resp. úroku z prodlení vztahující se k doměřené dani za rok 2018, ve výši 144 570 Kč. Žalovaný poté ke vzniku úroku z prodlení poukázal na dikci § 252 odst. 2 daňového řádu, přičemž doplnil, že den splatnosti může být v důsledku doměření daně (resp. její části) stanoven vícekrát – náhradní den splatnosti, který však pro počátek prodlení,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a tudíž pro vznik a výpočet úroků, nemá význam. Výše úroků se totiž odvíjí od původního dne splatnosti. Úrok z prodlení je pak splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik (§ 252 odst. 5 daňového řádu). Žalovaný tak ve věci uzavřel, že z důvodu, že náhradní splatnost doměřených daňových povinností roku 2019 a 2020 (tj. dne 20. 8. 2024) nastala až po splatnosti úroku z prodlení za rok 2018 (tj. dne 1. 7. 2024), byly platby ze dne 7. 8. 2024 ve výši 31 440 Kč a 74 820 Kč správcem daně použity na úhradu úroku z prodlení za rok 2018, a to v souladu s § 152 daňového řádu, jakož i v souladu se sestavou úřední osoby ze dne 11. 11. 2024 ve výpisu obrátových vět.

22. Ve správním spisu je též založen úřední záznam ze dne 11. 11. 2024, jehož součástí je i žalobcem odkazovaný dokument „*Výpis obrátových vět pro daný ODÚ*“. V daném úředním záznamu je uvedeno, že se žalobce ke správci daně dostavil za účelem objasnění výše aktuálních daňových nedoplatků na dani z příjmů fyzických osob a použití jím provedených plateb. Žalobci přitom byla správcem daně sdělena aktuální výše nedoplatků, přičemž mu byl také ohledně směřování provedených úhrad na umoření splatných daňových nedoplatků předán částečný výpis osobního daňového účtu s rozepsáním, které povinnosti byly provedenými platbami uhrazeny. Z odkazovaného částečného „*Výpisu obrátových vět pro daný ODÚ*“ je pak mimo jiné seznatelné, že žalobce dne 7. 8. 2024 dobrovolně uhradil částky 74 820 Kč a 31 440 Kč, které zde byly nadepsány jako „*platby doměřené daně pro rok 2019 a 2020*“ (tj. na kreditní straně osobního daňového účtu). Dále byly v tomto výpisu uvedeny na debetní straně osobního daňového účtu s datem splatnosti 20. 8. 2024 totožné částky s popisem „*doměřená daň 2019 a 2020*“. Pod samotným částečným výpisem obrátových vět bylo nicméně současně konstatováno, k čemu správce daně tu kterou platbu žalobce přiřadil. Konkrétně k obrátové větě nadepsané jako „*platba doměřené daně 2019*“ (číslo věty 143506472) zde bylo uvedeno, že 74 820 Kč správce daně použil na úhradu úroků k doměřené dani 2018 (číslo věty 212991071, která byla v předmětném výpisu též zaznamenána, a to s uvedením částky 156 390 Kč s datem splatnosti 1. 7. 2024). Stejně tak bylo k obrátové větě označené jako „*platba doměřené daně 2020*“ (číslo věty 143506771) popsáno, že 31 440 Kč správce daně použil na úhradu nadepsaných úroků k doměřené dani 2018.
23. Podle § 251a odst. 3 daňového řádu správce daně vyrozumí daňový subjekt způsobem podle § 153 odst. 3 o předpisu úroku, je-li úrok předepsán do evidence daní z důvodu, že pominuly podmínky pro jeho další vznik. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále platí, že proti postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku je daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku.
24. Z § 159 odst. 1 daňového řádu současně plyne, že proti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla. Vyrozmívá-li správce daně osobu zúčastněnou na správě daní o úkonu při placení daní, proti němuž lze uplatnit námitku, poučí ji současně o možnosti jejího uplatnění. Podle odst. 3 daného ustanovení správce daně námitku posoudí a rozhodne o ní. Vyhoví-li námitce v plném rozsahu, napadený úkon zruší, a vyhoví-li námitce částečně, napadený úkon změni nebo zjedná nápravu jiným způsobem. Neuzná-li správce daně oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů, námitku rozhodnutím zamítne. Rozhodnutí, kterým je námitce v plném rozsahu vyhověno, se neodůvodňuje. Dle odst. 4 tohoto ustanovení též platí, že v řízení o námitce se použije obdobně § 111 odst. 5 a § 112. Proti rozhodnutí o námitce nelze uplatnit opravné prostředky ani další námitku.

25. Ve světle shora uvedeného se soud zabýval jádrem žalobní argumentace, kterým byla námitka, že žalovaný chybně posoudil obsah podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 s předmětem nadepsaným jako „*Identifikace plateb doměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020*“. Podle žalobce totiž z tohoto podání nijak nevyplývalo, že by v něm bylo argumentováno ve prospěch nezákonnosti úroků z prodlení, proti kterým směřovala jeho námitka ze dne 27. 12. 2024.
26. Podle § 70 odst. 2 daňového řádu se podání posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2024, č. j. 8 Afs 269/2023-34, v němž bylo vyloženo, že „*pro aplikaci § 70 odst. 2 daňového řádu, tj. pro posouzení příslušného podání daňového subjektu podle jeho skutečného obsahu, je rozhodující projev vůle obsažený v daném podání, nikoli samotná vůle, již daňový subjekt svým podáním sice zamýšlel projevit, avšak objektivně, navenek, tak neučinil. Procesní úkony podle daňového řádu se řídí teorií projevu vůle, nikoli teorií vůle, a proto je nutno je posuzovat objektivně tj. podle toho, jak byly navenek projeveny. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil, a tím, co jím projevit chtěl, nemá na procesní úkon a jeho účinnost žádný vliv (rozsudek NSS z 8. 9. 2023, č. j. 10 Afs 96/2023-41, bod 13). Podání účastníka tak procesní úkon buď obsahuje (vůle byla projevena), nebo neobsahuje.*“ (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2022, č. j. 9 Afs 145/2021-59, nebo ze dne 24. 10. 2019, č. j. 4 Afs 118/2019-60).
27. Soud se proto zabýval vlastním obsahem podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 a dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud jej vyhodnotil jako doplnění (blanketní) námítky žalobce ze dne 27. 12. 2024 proti úkonu správce daně při placení daní dle § 159 odst. 1 ve spojení s § 251a odst. 4 daňového řádu, a to v souvislosti s vyrozuměním žalobce o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020. Žalobce totiž v odkazovaném podání úvodem zmínil, že dne 14. 11. 2024 požádal správce daně o zaslání vyrozumění o úrocích z prodlení vztahujících se k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020. Současně citoval pasáž z reakce správce daně na žádost o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 25. 11. 2024, jak už tato byla soudem dříve rekapitulována, přičemž poukázal i na samotná vyrozumění o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020, vydaná správcem daně téhož dne. K tomu žalobce seznatelně namítl, že je závěr správce daně o tom, že jeho daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020 dosud nebyly uhrazeny, v rozporu s obsahem sestavy označené jako „*Výpis obrátov. vět pro daný ÓDÚ*“, kterou žalobce obdržel dne 11. 11. 2024 od úřední osoby správce daně. Z této sestavy totiž dle názoru žalobce vyplývá, že částky 74 820 Kč a 31 440 Kč byly evidovány jako platby doměřené daně pro roky 2019 a 2020. Žalobce proto požádal o odůvodnění postupu správce daně stran nakládání s hotovostními platbami, které učinil dne 7. 8. 2024 v částkách 74 820 Kč a 31 440 Kč. Žalobce tak v daném podání zjevně vyjádřil odůvodněný nesouhlas s úkony správce daně.
28. Otázka zaplacení nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob za roky 2019 a 2020 přitom nepochybně úzce souvisela právě se vznikem úroků z prodlení na této dani za dotčená zdaňovací období. Nutno k tomu poukázat na dikci § 2 odst. 5 daňového řádu, který výslovně stanoví, že úroky, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona (tj. i úroky z prodlení dle § 252 a násl. daňového řádu), jsou příslušenstvím daně, a tudíž sledují osud té které daně. Procesní obrana v podobě námítky proti úkonu správce daně při placení daní dle § 159 odst. 1 ve spojení s § 251a odst. 4 daňového řádu zároveň daňovému subjektu umožňuje kvalifikovaně brojit proti všem aspektům vzniku úroku, tedy nejen proti

jeho samotné výši (srov. Rozehnal, T.: *Daňový řád: Praktický komentář*, Systém ASPI. Wolters Kluwer, k § 252). Žalovaný tak dle soudu ve věci postupoval správně, pokud na tomto základě v souladu s § 70 odst. 2 daňového řádu vyhodnotil podání žalobce ze dne 31. 12. 2024 dle jeho obsahu (nadto i vzhledem k časové souvislosti) jako doplnění jím podané (blanketní) námitky ze dne 27. 12. 2024 o zákonné náležitosti. Jinak řečeno, žalovaný za vyvstálé situace nepostupoval v rozporu se zákonem, nepochyboval-li o obsahu podání ze dne 31. 12. 2024 jako o doplnění dosud chybějících důvodů (blanketní) námitky podané dne 27. 12. 2024, a neuplatnil proto výzvu k odstranění vad podání podle § 74 odst. 1 daňového řádu – resp. pro takový postup již nebylo důvodu, jelikož se podaná námitka stala co do jejích obsahových náležitostí (§ 112 daňového řádu) úplná.

29. Žalobce navíc předmětná podání ze dne 27. 12. 2024 a 31. 12. 2024 učinil prostřednictvím své zástupkyně – daňově poradenské společnosti, tedy osoby, u níž lze znalost daňového práva předpokládat, a která by měla být v daňových věcech orientovaná a schopna vůči správci daně mj. činit jednoznačná podání mající veškeré zákonné náležitosti. S ohledem na dříve popsání okolností tak soud nabyt v nyní posuzovaném případě spíše dojmu, že se žalobce v rámci soudního řízení aktuálně snaží využít toliko fakticky nicneříkajícího označení podání ze dne 31. 12. 2024 jako „*Identifikace plateb doměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020*“ ve svůj prospěch, přičemž však v žalobní argumentaci zcela opomíjí vlastní obsah tohoto podání v kontextu dříve uplatněné (blanketní) námitky ze dne 27. 12. 2024, jakož i fakt, že mu bylo správcem daně už dříve opakovaně a srozumitelně sděleno, k čemu konkrétně byly jím poukazované platby učiněné dne 7. 8. 2024 v souladu s § 152 daňového řádu přiřazeny – tj. na úhradu úroků z prodlení za rok 2018 a že daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020 dosud nebyly uhrazeny (viz už shora popsany výpis obrátových vět pro ODÚ ze dne 11. 11. 2024, rozhodnutí správce daně ze dne 6. 12. 2024 a reakce správce daně na žádost o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 25. 11. 2024).
30. V této souvislosti pak nelze souhlasit ani s povšechným tvrzením žalobce, že si na otázku zákonnosti úroků z prodlení vztahujících se k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 a 2020 nemohl utvořit vlastní právní názor, neboť mu k tomu chyběly nezbytné informace týkající se právě nadepsaných plateb. Jak už totiž bylo dříve konstatováno, žalobce (zastoupený daňově poradenskou společností jako odborníkem v oblasti daní) relevantními informacemi stran použití jím dobrovolně uhrazených částek 31 440 Kč a 74 820 Kč najisto disponoval, neboť mu byl správcem daně poskytnut výpis obrátových vět pro ODÚ ze dne 11. 11. 2024, v němž bylo mj. přehledně a jasně konstatováno, k čemu správcem daně tu kterou konkrétní platbu žalobce ze dne 7. 8. 2024 přiřadil. Žalobci byla správcem daně také zaslána požadovaná vyrozumění o úrocích z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020 včetně výpočtů předmětných úroků ke dni 21. 11. 2024 a dále i reakce na žádost o zaslání těchto vyrozumění ze dne 25. 11. 2024. Zmínit je v tomto ohledu také třeba závěry správce daně stran použití dobrovolné platby žalobce ze dne 7. 8. 2024 v částkách 31 440 Kč a 74 820 Kč z již odkazovaného rozhodnutí správce daně ze dne 6. 12. 2024. Za těchto okolností tudíž nelze shledat důvodným zcela obecné tvrzení žalobce, že ve věci nebyl schopen ani případnou nezákonnost předmětných úroků kvalifikovaně namítat – resp. fakticky doplnit jím podanou blanketní námitku, neboť se odpovídající informace o použití plateb žalobce ze dne 7. 8. 2024 nepochybně podávají z obsahu správního spisu – tj. z jednotlivých dokumentů, kterými žalobce disponoval, jak už tyto byly shora rekapitulovány, přičemž v jejich obsahu soud žalobcem tvrzené rozpory neshledal. Vycházejí z výše konstatovaných zjištění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

plynoucích z obsahu spisové dokumentace je totiž dle hodnocení soudu zjevné, že tato žalobní argumentace stojí na značně selektivním (účelovém) přístupu žalobce ke skutečnostem obsaženým v dotčených listinách, neboť žalobce v žalobních tvrzeních uvádí pouze některé skutečnosti vytržené z celkového obsahu toho kterého dokumentu, aniž by tedy řádně reflektoval komplex relevantních a navzájem provázaných informací obsažených v těchto listinách.

31. V návaznosti na vše dříve uvedené je tak v řešeném případě podstatným upozornit na to, že správce daně žalobci poskytl informace, které byly souladné (popř. navzájem se doplňující). Konkrétně pak nebylo možno uzavřít, že by se při odpovídajícím a úplném vnímání obsahu „*Výpisu obrátových vět pro daný ODÚ*“ ze dne 11. 11. 2024 z tohoto dokumentu podávalo, že daňové doměrky na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2019 a 2020 byly žalobcem (plně) uhrazeny. Správce daně v tomto dokumentu jasně uvedl, že žalobcem odkazované platby ze dne 7. 8. 2024, ač byly v seznamu vět jistým způsobem nadepsány (označeny), použil na úhradu úroků k doměřené dani 2018 (§ 152 daňového řádu), nikoliv na doměřenou daň za roky 2019 a 2020. Reakci na žádost o zaslání vyrozumění o úroku z prodlení ze dne 25. 11. 2024, ve které bylo konstatováno, že daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za rok 2019 a 2020 dosud nebyly uhrazeny, je proto třeba hodnotit za souladnou s obsahem nadepsané sestavy ze dne 11. 11. 2024.
32. Zdejší soud poté uvádí, že se žalobci ve věci dostalo již před podáním jeho námítky proti úkonu správce daně při placení daní dle § 159 odst. 1 ve spojení s § 251a odst. 4 daňového řádu dostatečných a srozumitelných odpovědí a vysvětlení stran zákonného použití jeho dobrovolných úhrad na daňové povinnosti ze dne 7. 8. 2024 v částkách 31 440 Kč a 74 820 Kč, jakož i dalších relevantních informací, jak už bylo shora obsáhle popsáno. S žalobcem proto nelze souhlasit v tom, že se prostřednictvím podání ze dne 31. 12. 2024 snažil s odkazem na zásadu součinnosti (§ 6 odst. 2 daňového řádu) toliko domoci u žalovaného dalších (blíže nespecifikovaných) informací či vysvětlení „*nezbytně potřebných k tomu, aby si mohl učinit kvalifikovaný názor na zákonnost sdělených úroků z prodlení*“. Žalobce navíc tato dle jeho tvrzení (další) nezbytná vysvětlení k odkazovaným platbám, resp. informace nad rámec už poskytnutého, v průběhu řízení před žalovaným, ale i před soudem, nijak neozřejmil, přičemž soud shledal správcem daně v tomto ohledu už dříve poskytnutá sdělení žalobci za naprosto srozumitelná, přehledná a dostačující.
33. Namítl-li tedy žalobce, že byl postupem žalovaného, který vyhodnotil jeho podání ze dne 31. 12. 2024 jako doplnění námítky ze dne 27. 12. 2024, zkrácen na právech tím, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno účelově, ve snaze žalovaného znemožnit případnou kvalifikovanou obranu žalobce proti úrokům z prodlení, pak soud tomuto povšechnému žalobnímu argumentu s odkazem na vše již výše popsané nepřisvědčil.
34. Závěrem soud upozorňuje, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do dne 27. 3. 2025, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 1. 2025. Projednání později uplatněných žalobních bodů by poté znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů tedy soud nemohl přihlídnout k žalobnímu bodu, který žalobce nově vznesl až v doplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žaloby ze dne 6. 8. 2025 a který nesouvisel se změnou judikatury. Učinil tak totiž po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobce stran jím tvrzeného svévolného postupu žalovaného v řešeném případě, resp. o rozporu s jeho stávající správní praxí, kterou žalobce dovozoval z toho, že v řízeních o dalších jeho námitkách podaných dle § 159 daňového řádu ze dne 16. 4. 2025 a 5. 5. 2025 žalovaný dosud nerozhodl, ale dle § 159 odst. 4 a § 112 odst. 2 daňového řádu vydal výzvy k doplnění náležitostí těchto námitek.

35. K tomu soud zároveň dodává, že předmětem soudního přezkumu bylo v dané věci právě napadené rozhodnutí, resp. postup vedoucí k jeho vydání, založený na specifických okolnostech tohoto případu, jak už bylo v podrobnostech výše vyloženo, nikoliv případná další (veškerá) rozhodnutí žalovaného, popř. jeho úkony v jiných věcech. Nadto lze pro úplnost obecně poukázat i na fakt, že spojoval-li žalobce v doplněné argumentaci s vydáním napadeného rozhodnutí ze dne 24. 1. 2025 rozpor se „stávající praxí“ žalovaného, kterou však dovozoval až z dalších (následných) řízení o jeho námitkách ze dne 16. 4. 2025 a 5. 5. 2025, jednalo se o argumentaci zjevně zcela mimoběžnou, jelikož pojem „stávající praxe“ logicky nelze vykládat na základě postupů budoucích (resp. časově navazujících). Nutno přitom zmínit také to, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
36. Vzhledem k veškerým uvedeným skutečnostem tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
37. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. srpna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.